

Als rodamón no deuriem tampoc abandonar-los, perquè a voltes no tenen pas ells la culpa de que a sa terra no hi hagi amor al proïsme i es vegin abandonats de tothom. A aquest fi, l'Ajuntament podria subvencionar l'obra amb una certa quantitat, perquè es mantingués durant un o dos dies al vianant mendicaire, enviant-los allavors carretera enllà, sense haver-li permès exercir la seva diguem-ne professió.

Potser així hom podria anar per el món amb el cap ben alt i amb l'ànim disposat a repetir arreu que nostra vila pot servir d'espill car sap acollir sos pobres com mare amorosa i sap treure's dignament als professionals de la caritat.

Indubtablement hauria d'existir una Junta de Beneficència amb la doble missió d'administrar nostre Hospital i la caritat. Podrien formar-ne part el senyors Rector, Batlle, Presidenta de les Conferències, Presidents de les Societats recreatives, de socors, comercials, industrials, esportives, culturals, un propietari, un obrer, un metge, un mestre, i altres elements que hom considerés que poden col·laborar profitosament a la tasca.

Ademés crec deuria haver-hi una Comissió executiva, constituïda per tals membres de la Directiva, que seria l'encarregada de vetllar per la bona marxa de l'obra, particularment en sos detalls, tals com compres, venda, socors a transeunts disciplina, altres necessitats del moment, quedant a càrrec de la Junta la inspecció i representació, admissió de beneficiats, reformes, reglamentació, etc., etc.

Voldria fer present que si ço que he exposat fos viable, deuria admetre's no solament als fills de vila, sinó també a tots aquells que per sa perllongada residència hagin obtingut el veïnatge a casa nostra, també caldria advertir que la caritat no deu conèixer ni refusar, estigmes, idees, colors o creències, car sota son mantell deu abrigar-s'hi tothom sense preguntar-li qui és ni com és.

Potser son imitables els meus esforços per no ésser aprofitables mes idees, sia com sia apelo a la bona voluntad dels conveïns per a realitzar aqueixes meves o altres de semblants que acabin amb l'abandonament del que sent necessitat d'ésser protegit.

Tant debó dintre poc poguem obtenir el títol de civilitzats que en altre ocasió jo mateix regatejava. Bella prova de la nostra pròpia reivindicació seria, i bon exemple per a l'avenir.

BLANC-BLAU

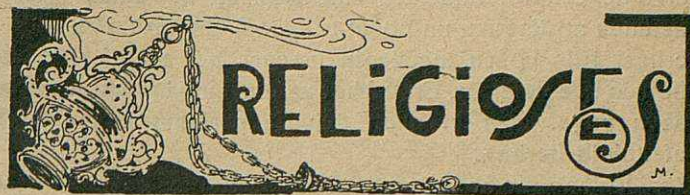
Orquestra-Cobla

LA LIRA

(1.ª CATEGORIA)

SANT CELONI

Per a contractes: Josep Ferrer i Lluís Comas

Comentari litúrgic

El dejuni quaresmal

La Quaresma és tota amarada d'austeritat. En els actes litúrgics el color dels ornaments és el morat; la pregària és més llarga; la predicació és més freqüent i versat sobre els novíssims; és suprimeixen els cants de festa; no es toca l'orgue, (tot lo més és pot permetre per acompanyar el cant) i es prohibeix ensems tota solemnitat externa en els casaments.

Aquest canvi extern de la litúrgia en entrar a la Quaresma conté un preciós simbolisme. Ens dona entenent que durant aquest temps les diversions puramen recreatives (ja no cal dir les mundanes) hi són sobreres i que ens havem d'esmerçar diligents i perseverants en fer fruits de propiciació per nostres mancaments. Aquests fruits de propiciació són el dejuni i la mortificació.

Com ha d'ésser el dejuni i la mortificació? Mes que del cos ha d'ésser de l'esperit. Es clar que no s'ha d'excloure la mortificació corporal imposada per l'Església, com és l'abstinència i el dejuni; però ha d'ésser principalment del cor: ço és l'eficàcia del dejuni, ha de demostrar se en la rectitud de l'esperit, en el penediment del cor, en el millorament de la vida moral. Per això diu admirablement Sant Joan Crisòstom: «tu cristià qui dejudes, demostra per les obres que es veritable el teu dejuni. Si veus al necessitat, socorre'l; si veus al teu enemic, reconcilia't; si veus que'l teu pròxim fa el bé, alegra't i no l'envegis; i si veus una dona de formós semblant, passa de llarg i no la miris. Que no s'abstingui solament la boca amb el dejuni, sinó també els ulls i les orelles, els peus i les mans i tots els membres del cos. Mortifica les mans purificant-les de tota rampinya i avarícia; mortifica els peus allunyant-los dels espectacles il·lícits; mortifica els ulls ensenyant-los a no mirar amb curiositat malsana la formosor perillosa; mortifica ensems les orelles no escoltant calúmnies ni murmuracions; mortifica igualment la llengua no dient paraules injurioses ni malsonants».

Nostra Mare l'Església en tota la litúrgia de la Quaresma no fa altra cosa que recordar-nos els nostres mancaments i la nostra misèria; però no amb l'intent d'ofegarnos amb aquest dolorós record, sinó al contrari, d'alliçonar-nos de la realitat de la vida aixamplant ensems els horitzons del nostre esperit comprimit i decaïgut. Veus-aquí perquè les seves pregàries quaresmals respiren aquell optimisme consolador i aquella confiança confortadora que donen un caire tan atractívol i ensems alegroi a la mortificació cristiana. Amb això ens prova ben palesament l'Església que no consisteix la pietat cristiana en un misticisme rígid i sec, ni la mortificació en mostrar un exterior compungit i un esperit trist i alacaïgut. Ella ens empeny amb l'oreig suau de l'esperança divina cap a la pau i alegria del cor penedit fins a confondre'ns en l'amor diví.

No vol que'l dejuni sigui fet amb tristesa i aflicció, ans al contrari amb joia i alegria de cor com la deslliurança i goriment de les ferides del pecat. Per això ens repeteix